

BAJOS NŐSZEMÉLY

SARA GOODMAN CONFINO

BAJOS NŐSZEMÉLY

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Sara Goodman Confino: *She's Up to No Good*
First published by Lake Union Publishing,
USA, Seattle
This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with
Lex Copyright Office.

Fordította
Kertész Edina

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Philip Pascuzzo

ISBN 978-963-636-463-2

Minden jog fenntartva

© Sara Goodman Confino 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Kertész Edina 2024

A nagymamámnak

Első fejezet

– Találkoztam valakivel.

Fel sem néztem a telefonomból, míg a kanapéra kucorodva ingatlanhirdetéseket böngészttem.

– Tényleg? Én is. Emlékszel arra a lányra azzal a szörnyű, undok kutyával? Vanessának hívják, és igazából elég jó fej. Bekövettem Instagramon.

– Nem, én... – Brad elhallgatott, megköszörülte a torkát, majd újra nekiveselkedett: – Úgy értem, *találkoztam valakivel*. Mármint úgy igaziból.

Összevont szemöldökkel néztem rá.

– Ez meg mit jelent?

Nem felelt. Összegörnyedt, az arcán fájdalmas kifejezés ült, mint aki arra készül, hogy megtámadják. Bal kezére néztem, amin a fehérarany gyűrűt babrálta, amit négy éve hordott, és összeszorult a gyomrom.

– Ó!

Leült a székbe velem szemben.

– Jenna, én... én sajnálom.

Sóhajtván bólintottam.

– Értem. Rendben. De megoldjuk, ugye? Elmegyünk terápiaóra, és rendbe hozzuk. Ezt szokták ilyenkor csinálni, nem?

Rám nézett.

– Nem.

– Hogy érted, hogy nem? Még tart vele a dolog? Csak nem akarsz...?

– Sajnálom.

Észre sem vettem, hogy még mindig a kezemben tartom a telefont, így aztán véletlenül nagy ívben a kanapé végébe hajítottam, amikor széttártam a karomat.

– Ne mondogasd már ezt!

Pislogott, én pedig igyekeztem legyűrni a hányingert, ami elfogott.

– De... házakat nézegettünk.

– Tudom.

– És úgy volt, hogy nekilátunk a babaprojektnek, amint beköltöztünk.

– Tudom.

– Akkor... az egész hazugság volt?

– Nem... egészen. Tényleg akarok gyereket. És azt hittem, ez majd segít rajtunk. Nem kerestem mást, csak úgy megtörtént. És ez rádöbbenett, mennyire nem vagyunk boldogok.

– Én boldog voltam!

Úgy tűnt, ellenvetést akar tenni, amitől remény fogott el. Nem mintha veszekedni akartam volna, de akkor talán még van esélyünk. Talán rávehetem, hogy meggondolja magát. Ám láthatóan meggondolta magát.

– Értem. Én viszont nem. Folyton veszekedtünk. A végén már alig szeretkeztünk. Belefáradtam, hogy úgy tegyek, mint-ha minden rendben lenne, holott nincs.

Mély levegőt vettem. *Részben* igaza volt. Tényleg sokat veszekedtünk. De ami a szexet illeti, abból azért kijutott. Bár nem tudtam felidézni a legutóbbi alkalmat, azért nem lehetett *olyan* régen, lássuk csak... Hirtelen lefagytam. Rossz jel, ha nem emlékszem, mikor is volt. De ez nem jelenti azt, hogy nem voltunk boldogok. Talán repedezik a ház alapzata, de meg lehet javítani.

– Együtt helyrehozzuk. Menjünk el szakemberhez! Vagy... elutazhatunk. Csak te meg én. Újra egymásra találhatunk. Halasszuk el a baba dolgot egy kicsit, persze azért ne túl sokáig. Mi sem leszünk fiatalabbak. Csak egy időre, amíg összeszedjük magunkat. Elmehetünk abba a szállodába, ahol nászúton voltunk, évek óta emlegetjük. Annyira boldogok voltunk ott! Elmegyünk, és mindent rendbe hozunk.

Brad megrázta a fejét.

– Már nem akarom rendbe hozni. Ennek nem kellene ilyen nehéznek lennie. A mi kapcsolatunk mindig jobban működött elméletben, mint a valóságban. Taylорral pedig... olyan magától értetődő minden.

– *Taylor?* Az a huszonkét éves lány? Ez annyira sablonos!

Brad félrebillentette a fejét, helyére reccsentve a csigolyáit, amitől kirázott a hideg. Pontosán tudta, mennyire idegesít, ha ezt csinálja, de nyilvánvalóan többé nem foglalkozott vele.

– Látod? Pont erről beszélek. Téged nem érdekel, hogy boldogtalan vagyok. Csak az érdekel, mit szólnak majd mások.

Rábámultam. Hogy mer azzal vádolni, hogy nem törődöm az érzéseivel, amikor éppen most hagy el egy huszonkét éves nő kedvéért?

Már nyitottam a számat, hogy vitatkozni kezdjek, hogy elmondjam neki, ő az, aki nem törődik az én érzéseimmel. Ám csak suttogásra telt tőlem.

– De hát házasok vagyunk.

Brad könyökét a térdére támasztva előredőlt, és komolyan beszélni kezdett, de csak szófoszlányok jutottak el a fülemig. *Jó ideje boldogtalan vagyok... valójában megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy nem vagy terhes... sokat veszekedtünk... már nem vagyok szerelmes... mindketten jobbat érdemlünk.*

A mondat közepén félbeszakítottam. Eleget hallottam.

– Szóval meg sem próbálsz?

– Sajnálom.

– De most rendeltünk egy szobabiciklit. Még ki sem hozták. Megrázta a fejét, és a szemét forgatta.

– Megtarthatod.

– Nem érdekel a hülye szobabicikli! – Összerezzent. – Akkor most mi lesz? Elhagysz?

Újra megköszörülte a torkát, mire súlyként nehezedett rám a következő probléma, ami eszembe jutott.

– Igen, már ma. Itt maradhatsz, amíg ki nem találod, mihez kezdj. De... – Felemeltem a kezemet, mire abbahagyta. Tudtam, mi jön most. A lakás az övé volt, már a házasság előtt, nekem papíron semmi közöm nem volt hozzá, és középiskolai tanárként meg sem engedhettem volna magamnak. – Segítek, amennyire tudok, amíg a saját lábadra állsz.

– Azt hiszem, kerítenem kell egy ügyvédet, hogy ezt átbeszéljem vele – pedzegettem, hogy kihúzzak belőle valamilyen reakciót. Brad ügyvéd volt, úgyhogy ennek hatnia kellett. De csak bólintott.

– Eladom a lakást, a fele neked jár.

Már nyitottam a számat, hogy megmondjam neki, nem kell a lakás fele, de gyorsan becsuktam. Ha mindent, amiért dolgozott, fel akar rúgni, és harmincnégy évesen egyedül és otthon nélkül hagyni engem, hát legyen, nem muszáj megelégednem egy képtelenül drága szobabiciklivel. Aprót bólintottam.

Felállt, és az ajtóhoz sétált, ahol felvett egy tömött táskát, amit csak most vettem észre.

– Sajnálom – mondta még egyszer az ajtóból, majd levette a jegygyűrűjét, és a kis asztalkára tette, ahol a leveleket tartottuk. Aztán elment.

A tenyerembe tettem az arcomat, és tehetetlenségemben folyni kezdtek a könnyeim. *Hogy történhetett ez meg?*, kérdeztem magamtól. Hat éve voltunk együtt. *Hat éve!* És egyszer csak, a semmiből...

De tényleg a semmiből jött? – szólalt meg egy halk hang a fejemben. Most, hogy jobban belegondolok, gyakran mosolygott, amikor a telefonját nézte. Rám már rég nem mosolygott így. Mikor hagyta abba? Meg sem kérdeztem, min mosolyog úgy. Igazság szerint nem is érdekelt, pedig kellett volna, hogy érdekeljen. Meg kellett volna kérdeznem. Tudnom kellett volna, hogy valami baj van, amikor már nem akart szeretkezni. Vagy amikor én nem akartam többé szeretkezni, ami jóval előbb bekövetkezett.

De nem tudtam.

Felsírtam, megtörve a szoba csendjét. Túl nagy volt a csend. Más szemmel néztem körül a lakásban, ami öt éve volt az otthonom.

Ez a lakás... Mindig csak átmenetinek tekintettem. Mielőtt összeházasodtunk, úgy terveztük, veszünk majd egy házat, ahol családot alapíthatunk. Nem ez a lakás lett volna az otthonunk.

És talán itt kezdődtek a gondok. Én már négy éve el akartam költözni és gyereket vállalni. De Bradnek minden szóba jöhető házzal volt valami gondja, vagy az időzítés nem volt megfelelő a munkahelyén. Ha pedig felhoztam a gyerekkérdést, mindig emlékeztetett, hogy először új otthont kell találnunk.

Tulajdonképpen jó, hogy eladja a lakást. Így nem kell elképzelnem, hogy itt lakik a barátnőjével, aki épphogy elvégezte a főiskolát, és tágra nyílt szemmel nevet mindenben, amit mond. De miért nem velem akart elköltözni?

Mély levegőt vettem. *Túlélem.* Igen, fáj, de túléltem már rosszabb dolgokat is. Nem fogok összetörni. Néhány hétig nyalogatom a sebeimet, aztán kitalálok valamit. Muszáj.

De most el kell tűnnöm innen. Szörnyű lenne a lakásban tölteni az éjszakát.

– Ez nem az otthonom – mondtam hangosan, és felvettem a telefonomat a kanapé végéből, ahová az előbb hajítottam.

Feloldottam a képernyőzárát, és összegörnyedtem, mert megláttam a házat, amit éppen nézegettem, amikor Brad robantotta a bombát. Tökéletes otthon lett volna a családunk-

nak. A képzeletbeli gyerekünk képe szétpattant, akár egy buborék, és eltűnt a levegőben.

Sóhajtva bezártam az alkalmazást, és az erkélyajtón keresztül kinéztem a washingtoni égboltra. Aztán megnyitottam a névjegyeket, lenyomtam a hívásgombot, és a fülemhez emeltem a telefont.

– Szia, kincsem! Mi újság?

Zokogni kezdtem.

– Hazajöhetek egy időre, anyu?

Második fejezet

Hat hónappal később

Anyu beviharzott a szobába, és megállt a tévé előtt.

– Hé! – kiáltottuk egyszerre apuval.

– Anyu, útban vagy!

Felvont szemöldökkel csípőre tette a kezét.

– Én vagyok útban? Ha jól emlékszem, itt lakom. – Apu felvette a távirányítót a kanapé karfájáról, kikapcsolta a tévét, és elhúzódott tőlem.

– Mi van? – Kérdő tekintettel apura néztem, hogy elmagyarázza, mi folyik itt. Nem válaszolt, csak idegesen kopogtatta a karfát.

– Jenna, szombat este van.

– Akarsz filmet nézni velünk?

Anyu pislogott, majd sóhajtott egyet.

– Azt akarom, hogy menj el.

Összeszorult a gyomrom. Hiszen ő az anyám! Nem rúghat ki, még ha mindjárt harmincöt is leszek, és a gyerekkori szobámban alszom.

– És hová menjek? Nyáron nem kapok fizetést.

– Nem azt mondtam, hogy költözz el. Mármint de, azt akarom. El kell költöznöd. De úgy gondoltam, ma este menj el. Járj el szórakozni, ismerkedj emberekkel! Csinálj valamit, ne az apáddal nézd a *Golfőrülteket* szombat este! Különben örökre a nyakunkon maradsz.

– Az *Idétlen idők*iget néztük – ellenkezett apu. – A *Golfőrültek* tegnap volt. Bill Murray-maratonot tartunk. – Anyu rábámult, mire elhallgatott.

– Szoktam szórakozni járni – nyögtem.

– A tanévzáró ünnepély nem számít annak.

– És mégis hova menjek, anyu? Az összes barátom házas. Nem járnak bárokba, vagy ilyesmi. Otthon maradnak a gyerekeikkel.

– Ha nem jársz el sehova, ez veled nem fog megtörténni.

Megbántottságomban eleredtek a könnyeim.

– Velem is ez történt volna. Még el sem váltam.

– Te akartad így. Ha aláírod a papírokat, már hónapok óta szabad lennél, és nem húzódna el egy évig. És akkor már eladta volna a lakást, neked pedig lenne pénzed, hogy elköltözz, akár nyár van, akár nem.

Duzzogva összefontam magam előtt a karomat. Brad megérdemelte, hogy várjon egy évig, mielőtt aláírom a papírokat. Nem akartam megkönnyíteni a dolgát azzal, hogy közös meg egyezéssel elválunk, ők pedig Taylорral boldogan együtt lehetnek. Bár a közösségi oldalakon végzett kutatásaim során arra

az eredményre jutottam, hogy a nő nem is egy huszonkét éves szőke, mégsem reptem az örömtől, hogy lecseréltek.

Anyu nem adta fel.

– A házas barátainak lehetnek egyedülálló barátaik. Vagy randizhatsz online is. Regisztrálj a Tinderre!

– Pfuj! Anyu! Ott csak azok vannak, akik szexelni akarnak.

Apu úgy csinált, mint aki meg akarja fojtani magát a párnával.

– Akkor a Matchre.

– Az az öregeknek van.

– Jdate.

– Az azoknak van, akik házasodni akarnak.

– Figyelj, engem nem érdekel, melyikre regisztrálsz, de ideje kimozdulnod és emberekkel találkoznod! Sminkeltél, vagy vettél fel egyáltalán melltartót a tanévzáró óta? – Apu egy szöszt kezdett babrálni a kanapén. – Nem azt mondom, hogy most azonnal férjhez kell menned, de muszáj kezdened magaddal valamit! Tudom, hogy el akartál bújni egy kicsit, de ami sok, az sok. Nem maradhatsz örökre a gyerekszobában! Néhány hét múlva harmincöt leszel. Ideje összeszedned magad.

Felálltam, és szó nélkül felszaladtam a lépcsőn. Már majdnem becsaptam az ajtót, de ez csak azt bizonyította volna, hogy igaza van, így csak halkán becsuktam, és megkerültem a szobabiciklit, ami túl sok helyet foglalt el a szobámban, de ragaszkodtam hozzá, hogy megtartsam. Megtaláltam Taylort az applikáción, és ő mindennap használta az övét. Ez persze nem bizonyította, hogy összeköltöztek, de Brad vagy ő nyilván vettek még egyet, mert Brad is használta már négy hónapja.

Lerogytam a franciaágyra, amit tizenöt éves koromban kaptam az egyszemélyes ágyam helyett. Akkor még sokkal nagyobbak tűnt, de a húszéves matracon most fáj a hátam. *Mihez kezdjek?*

Nem volt kedvem randizni. Nem mintha annyira hiányzott volna Brad. Horkolt, és gyakran lekezelően beszélt velem. A saját munkáját fontosabbnak tartotta az enyémnél, és szörnyű volt a zenei és filmes ízlése.

Inkább csak üresnek éreztem magam, mint amikor egy dinnyének kivájják a belét. Kívülről Jenna voltam, de most, hogy kiderült, az egész életem hazugság volt, belül nem maradt semmi. És nem álltam készen rá, hogy mindent előlről kezdjek. Nem volt mit adnom. Üres voltam.

Anyu lenyugodna, ha felmennék a Tinderre és hazahoznék valami pasit, gondoltam, elképzelve anyu arcát, amint egy vadidegen félmeztelen hapsi reggel besétál a konyhába, és egyenesen a tejesdobozból iszik. *Te mondtad, hogy próbáljam ki a Tindert,* mondanám neki sóhajtván. Nem mintha a szüleim tartottak volna otthon tejet. Anyu tejpört használt, apu pedig nem bírta a laktózt. De azok, akikkel egyéjszakás kalandunk van, a tejesdobozból isznak, ezt mindenki tudja.

Egy barátom a munkahelyről be akart mutatni valakinek. Már a gondolattól is rettegés töltött el, de ha ráállok, anyu talán leszáll rólam egy hónapra. És csak erre volt szükségem. Egy hónapra. Vagy kettőre. Akkor újra önmagam leszek.

Remélhetőleg.

Harmadik fejezet

A következő pár napban igyekeztem elkerülni anyut, ami azzal járt, hogy folyton a bejárati ajtót lestem, és titokban osontam ki a konyhába enni, lehetetlen időpontokban. Ha láthatatlan vagyok, talán megfedkeznek rólam. Mint az a nő, aki évekig egy ház falában élt, és a tulaj észre sem vette.

Ám csütörtök este a nagymamám érkezésének félreérthetetlen hangjait hallottam, és apu óvatosan megkocogtatta a szobám ajtaját.

– A nagyanyád megint úgy néz – mondta, amikor beengedtem. – Tudod, hogy anyáddal rögtön összevesznek, amikor így néz. Ne hagyj velük egyedül!

Sóhajtvá beleegyeztem, hogy lemegyek hozzájuk. Talán a nagy az én oldalamra áll. Evelyn Gold legfőbb szórakozása az volt, hogy viszályt szított a két lánya között, ami gyakran az unokái előnyére vált. Persze minket is hamar egymásnak tudott ugrasztani, de ha anyu és a tesója ott volt, ettől tartózkodott. Ha a lányai kínzása művészetnek minősült volna, már rég kint lett volna a Louvre falán.

Amikor leültem az étkezőasztalhoz, nagyí rám, azaz a legidősebb unokájára emelte nyolcvankilenc éves létére is éber tekintetét.

– A remete előkerült – mondta félmosollyal. – Anna elmondása alapján arra számítottam, fel kell gyűjtanom a házat, hogy legyen.

Anyu összepréselte az ajkát.

– Néha lejön. Csak nem megy ki a házból.

– Ugyan ki akarna kimenni a házból, ha van Google és Facebook? Odakint olyan párás a levegő! – Rám kacsintott.
– Maradj csak a fészekben, míg készen nem állsz rá, hogy kirepülj.

– Ez nem segít, mami.

– Neked talán nem. De Jennának igen, ugye, szívem?
– Apu köhögéssel igyekezett álcázni a nevetést, amikor anyu rámeredt. Nagyí rám nézett. – Nem kell válaszolnod, nehogy bajba kerülj miattam.

Anyu megrázta a fejét, és témát váltott.

– Kitűzték az esküvő időpontját?

– Milyen esküvő?

– Az unokatestvéred, Lily férjhez megy ahhoz a bogos fiúhoz – mondta nagyí. Nyilván az unokatesóm blogjára gondolt. Felvontam a szemöldökömet.

– És lesz esküvő?

– Úgy tűnik.

– Hát, remélem, talál magának koszorúslányt.

Nagyí legyintett.

– Lépj túl rajta! Az már régen volt.

Már nyitottam a számat, hogy azt mondjam, csak néhány hónapja volt, de végül nem tettem, mert már egy év is eltelt azóta, hogy az unokatesóm öt esküvőn is koszorúslány volt egy nyár alatt, és elsúrta az életét azzal, hogy a blogján lefitymálónan írt a menyasszonyokról, ami persze elterjedt. Lily körül mindig dráma volt, ami persze a család többi tagját is érintette. Ilyen nagymamával nehezen is lehetett volna máshogy. De már egy év is eltelt azóta. Ami azt jelenti, hogy a gyerekszobában lakom immár... Jaj, ne!

– Hát, jó neki – mormoltam kelletlenül.

Nagyi újra fürkésző tekintettel nézett rám, aztán megpaskolta a kezemet.

– Nem Brad volt az igazi – mondta. – Majd rájössz. Sosem kedveltem.

Ezt mondhattad volna hat éve is, gondoltam. Nagyi visszafordult anyuhoz.

– Valamikor tavasszal tartják, azt hiszem, ott helyben. Nem lesz felhajtás.

– Örülök, hogy jól alakulnak a dolgai – mondta anyu. – Joan biztosan nagyon izgatott.

Nagyi a szemét forgatta, de azért láttam, hogy boldog.

– Joan próbál nagy lagzit szervezni. Elvégre ez lesz az utolsó, szeretné, ha nagyot szólna.

Anyu állá megfeszült. Én voltam a legidősebb a három lánya közül. Beth harmincegy volt, és már a második gyerekét várta, Lindsey viszont huszonkilenc, és nem izgatta túlságosan a családalapítás gondolata. Így hát volt egy közel harmincéves, szingli lánya, és egy másik, aki harmincöt évesen éppen

válni készült, ezzel pedig hátrányból indult a hűgával vívott, élethosszig tartó versenyben.

– De nem azért jöttem, hogy Lilyről beszéljek – mondta nagy, és a csirkébe szúrta a villáját. – Búcsúzni szeretnék.

Megdermedtem. Rákos. Biztos, hogy rákos. Pedig nem tűnt betegnek, igaz, hogy mindig ugyanúgy nézett ki. Elakadt a lélegzetem, amint az asztal túloldaláról különös hangot hallottam. Anyura néztem, aki holtápadtan szorította az ajkára a kezét.

– Ó, mami! – nyögte.

Nagy lerakta a villáját, megtörölte a száját a szalvétával, és szemügyre vett minket.

– Most mit vagytok úgy oda? Egy-két hét múlva visszajövök. És nálam lesz a mobilom.

– Mi... miről beszélsz?

– Hazamegyek Herefordba. Holnap.

– Hogy mit csinálsz?

Biccentett.

– Miért?

– Dolgom van ott.

– Miféle dolgod?

– Az rám tartozik. – Összefonta a karját a mellkasán.

Anyu kérdően nézett rá.

– És hogy jutsz el odáig?

– Autóval, természetesen.

– Az ki van zárva!

Nagy kiegyenesedett a nyílt hadüzenet hallatán.

– Pedig így lesz. Ezerszer vezettem már.

– Az elmúlt harminc évben nem.

– Nem tudsz mindent. Azt szeretném én látni, hogy az utamba állsz!

– Mami, majdnem kilencven vagy. Nem tudsz elvezetni Marylandból Massachusettsbe.

– Csak figyelj!

Anyu kinyitotta a száját, hogy vitatkozzon, de valaki közbeszólt:

– Majd én vezetek.

Az a valaki én voltam.

– Te? – Anyu rám nézett.

Bólintottam.

Nagyi hátradőlt a székén, és elismerően pillantott felém.

– Miért?

– Én... – Fogalmam sem volt róla. Anyura néztem. – Azt mondtad, többet kellene kimozdulnom...

– Úgy értettem, ismerkedned!

– És... még sosem voltam Herefordban.

– Dehogynem – mondták kórusban.

– Tényleg?

– Gyerekkorotokban elvittünk téged és Betht – mondta anyu. – Imádtál a tengerparton lenni.

Hirtelen eszembe villant egy kép, amint egy sziklán térdel a vízparton, és egy apró rákot figyelek.

– A szikláknál?

Nagyi bólintott.

– Rögtön eszedbe jut, amint meglátod. A véredben van.

Ebben nem voltam biztos, de azért folytattam:

– Így mindenki jól jár. És különben sincs jobb dolgom. Nagyi felém biccentett.

– Menj csomagolni! Reggel nyolckor indulunk. Ebédre oda akarok érni.

Miközben csomagoltam, anyu bekopogott a szobámba, majd leült az ágyamra.

– Nagy hazament? – kérdeztem.

– Igen. Nem szeretem, ha este vezet, de nem volt hajlandó taxit hívni.

– Szerintem nem is tudná használni az alkalmazást.

– Több mindent tud, mint hinnéd. – Anyu elgondolkozott. – De annyit nem, mint régebben. Ügyelj rá, hogy kímélje magát!

Grimaszoltam.

– Szerinted rá tudom venni nagyit *bármire* is?

– Néha. – Elmosolyodott. – Mindenesetre tartsd rajta a szemedet! A szíve sokat rendetlenkedik, és néha elfelejti bevenni a gyógyszerét. Alkoholt pedig egyáltalán nem ihat, az orvosa világosan megmondta.

Anyu ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje nagyit az orvoshoz, nemcsak azért, mert rendszeresen összekeverte a gyógyszereit, hanem mert megrögzött hazudozó volt. Ha anyu nem volt vele, mindenfélével tömte az orvosok fejét, és nem volt hajlandó elárulni, mit mondtak neki. Csodálkoztam, amiért engedte, hogy korlátozzák a szabadságát. Ám ez is csak azt jelezte, hogy már nem a régi. Sosem ismerte volna be, de megijesztette, amikor nem a megfelelő gyógyszert vette be, és zavart lett.

– És készen áll egyáltalán erre az utazásra?
– Ha veled leszel, igen. Egyedül kizárt.
– Rendben. – Bólintottam. Az ágyon és a szobabiciklin heverő ruhákra néztem. – Milyen ott az idő? Nem tudom, mit vigyek.

Anyu elvigyorodott.

– Hűvösebb, mint az itteni tengerparton. Vigyél néhány pulcsit, hosszú nadrágot, az esték hidegek. Sportcipőt is, mert sok arra a meredek emelkedő, az utak pedig kövesek. – Elgondolkodott. – Legalábbis régen azok voltak, talán már nem. Biztosan sok minden változott azóta, mióta nem jártam arra.

– Miért nem mentél gyakrabban?

– Hát, Sam felesége eladta a régi házat, ahol a gyerekkorunkat töltöttük Joannel és Richie-vel. Miután nagypapa meghalt, Samre hagyta a házat, és miután ő is meghalt, Louise eladta. Így már nem volt hová menni, és a nagyszüleim sem voltak többé ott... – Sóhajtott. – Amikor elvittünk téged és Betht, minden annyira más volt. Mami is... Nem is tudom, kicsik voltatok, az út pedig hosszú, így egyszerűbb volt csak Ocean Cityig menni.

– Akkor vigyek fürdőruhát és meleg ruhát is?

– Vihetsz fürdőruhát, ha ki akarsz feküdni a partra, mert a vízbe úgysem fogsz bemenni.

– Miért, koszos?

– Dehogyan! Kristálytisza. Csak éppen jéghideg.

A halomra dobtam még két fürdőruhát és strandtörölközőt. Ha lesz időm fürdeni, megéri elmenni erre az örült utazásra.

– Vigyél normális ruhát is! Nem tudom, hogy a part közelében lesztek-e vagy a városban, ami ötmérföldnyire van onnan.

Rátettem a kupacra néhány nyári ruhát, egy kardigánt, farmerokat és még egypár pólót.

– Most jobb, ha lefekszel – javasolta anyu. – Hosszú lesz az út, és egyedül kell levezetned.

A szememet forgattam. Végzősként Daytonából elvezetem Washington D. C.-ig, mivel az idióta barátaim még azelőtt részegre itták magukat, hogy kijelentkeztünk volna a hotelből, ahol a tavaszi szünetet töltöttük, és én vállaltam a sofőr hálátlan szerepét.

Persze az utóbbi években mindig Brad vezetett, de azért elboldogulok. A nagyanyám nem lehet rosszabb, mint egy csapat holtrészeg főiskolás lány. Amellett pedig igazi megkönnyebbülés volt, hogy pár napra otthagyhatom a szülői házat.